

לא חתיר!

החיילת עדנה אינה מחפשת חתיכים על שפת הים. "תנו לי שמש, שקט והרבה חול", היא רוצה, "אחר־כך שחייה ארוכה ואני לא צריכה שום דבר יותר מזה" היא מוסיפה בחיוך.

דק שקט

רוצה ציפי אלתרמן, בת ה-21, סטודנטית לביולוגיה שבחרה בחוף רישפון כמקום בו היא יכולה להשתזף בשקט וללא מטרידים. "נמאס לי מכל החתיר" כים שבאים לשאול מה השעה, וחושבים שזה משפט שהורג."

ובכלל הכל". היא אומרת. הלואי שכל העור לים החדשים ידברו כך ומה שחשוב עוד יותר ייראו ככה.

אחת לא נשואה היא בלה אסטרק, סטודנטית למשפטים שנה שלישית. היא באה לבד. "בדרך כלל אני הולכת לבריי כה לא לים, ועם חברים קבועים, אך כשאני רוצה פשוט לשחות ולהשתזף, לא איכפת לי להיות לבד. אני לא מחפשת כלום, רק את מנוחת־השבת ועצם ההנאה של הים." ואם אתם מחובבי הספורטיביות או אסתר בן־עמי היא בשבילכם. בריצה מהירה היא חולפת בקטע שבין חוף הרצליה לאכדיה. אסתר בת ה-21 לא מסוגלת לשבת במקום אחד יותר מחמש דקות רצופות. "אני אוהבת

לרוץ ולקפוץ בכל כיוון ובכל צורה, אבל כאן יש לי את ההזדמנות הכי טובה לזה." היא מצביעה על מרחבי החול. אסתר עובדת כמטפלת בחמשת הילדים של משפחת יהל בסביון. המשפחה כולה אוהבת ספורט, כבר הספיק קה להתחיל את עונת הרחצה בשארם־א"י. "אצלנו זה נפש בריאה בגוף בריא," אומרת המטפלת ואי־אפשר שלא להאמין לה. "וכל המרבה בהתעמלות הרי זה משובח" מוסיפה הגברת יהל בעלת הבית.

גם את סימי בלט, סטודנטית למשפטים שנה רביעית, לא משיגים בקלות. גברים כמובן. היא שונאת חופים רועשים ומחפשת את השקט. "אני לא תולמת אפילו

להכיר מישהו על שפת־הים," היא אומרת. "כי החיצוניות לעולם לא קובעת. אני בכלל שונאת את הפתיחה השיגרית של הגברים על שפת־הים. כל מה שהם יודעים זה לגשת ולשאול: מה השעה? כבר הפתיחה הזאת מסבירה את סוג הגבר."

לראות ולא לנגוע אפשר גם בטובה רלקני באים בת ה-17 מרמת־גן. היא צמודה אנו שות לחתיר לא נורמאלי שהוא בין היתר גם החבר שלה. "בשנה שעברה הלכתי ל־הילטון או שרתון. השנה באתי לראות איך זה באכדיה. אני בכל זאת חושבת שאחזור לסביבות הילטון. נכון, שם יותר מוזנח אבל גם יותר מעניין, יש חבר'ה, יש מה לראות." והחבר? "אין דבר ניקח גם אותו. שיסתכל וייהנה, מה יש?"

דק במטקות

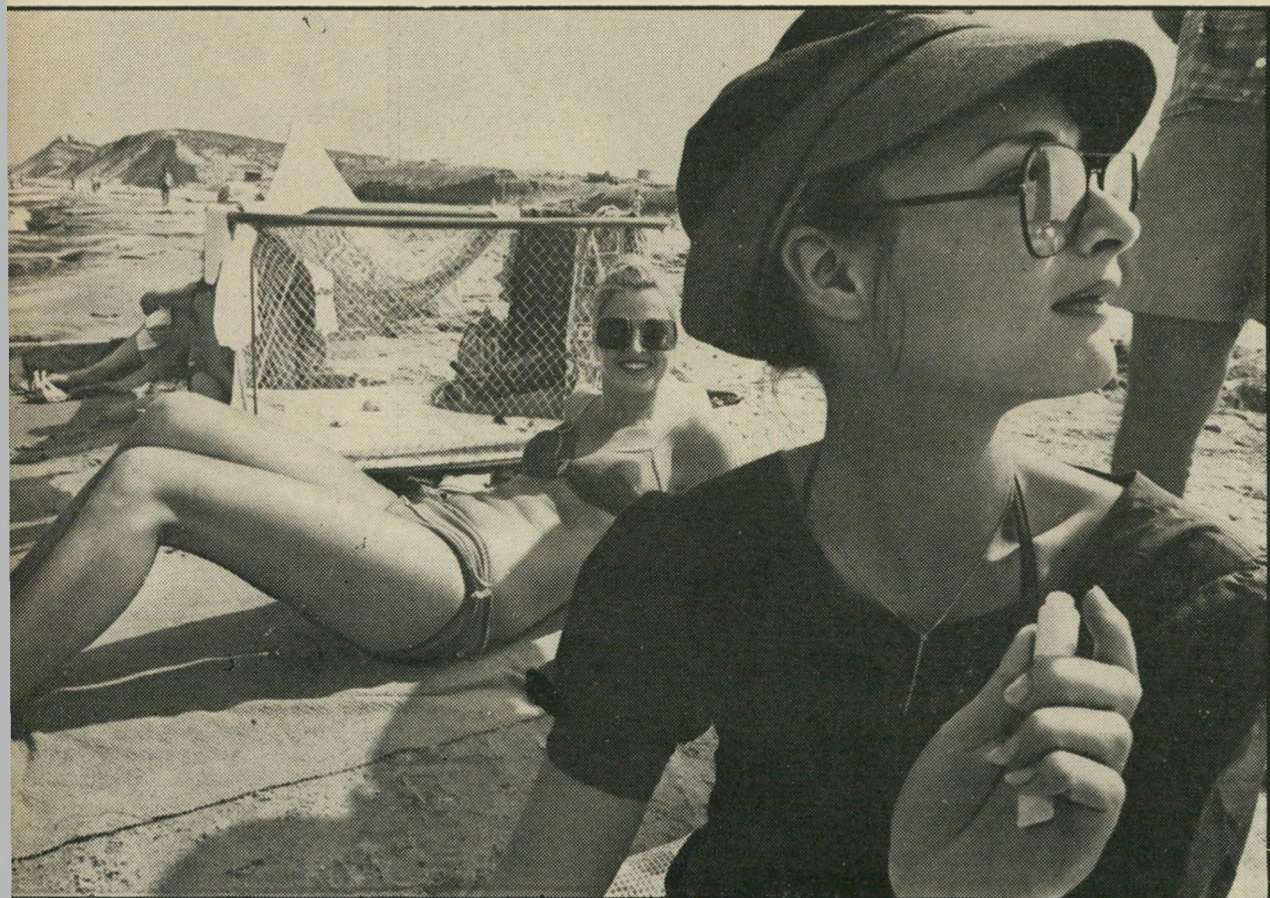
אפשר להתעסק עם טובה רלקנבאום, תלמידת תיכון, בת 17 מרמת־גן. אך בן־זוגה למישחק הנמשך שעות ארוכות, הוא החבר הפרטי שלה!

בחוג לארצות מתפתחות ואחותה ורדה ה־סטודנטית למתמטיקה. מגיעות לחוף מכפר־סבא הרחוקה.

מצוידות בשני חתיכים "שהם בכלל לא חברים שלנו," הן קובעות: "בשביל מה הליווי? בשביל לא להיות לבד!" "וחתיר" כים אתן מחפשות?" — "מחפשות — לא, אך אם יבוא משהו אז למה לא?" לך תסביר להן שעם שני כלבי השמירה שסחבו מכפר־סבא הסיכויים שלהן קפואים לגמרי.

הבלונדית הנאה אווה, ספרית מסלון רוותי ברמת־גן, דווקא באה עם ליווי הגיוני. שתי חברות: אתי ועדנה. "בשנה שעברה הלכנו הרבה לחוף של שרתון ונמאס. הקיץ באנו לנסות כאן אבל כאן אין חתיכים עד עכשיו ומשעמם." הן קובעות. ככה זה. כשהן כבר מחפשות או אין מי שימצא אותן. ודווקא חבל, כי יש מה לראות. בקשר לנגוע לא בטוח, אבל לראות יש ועוד איך.

על קיטי מיימון בת ה-22 כדאי בהחלט לשים יותר ממבט. אלא מה. גם היא. מסתבר נשואה ואפילו אמא לילדה בת שנה. קיטי היא עולה חדשה מאנגליה. "נורא מוצא חן בעיני החוף הישראלי. השמש. האנשים

שתי אחיות זיווה פלג (מימין, עם כובע הקסקט) היא דוגמנית מקצועית. אחותה נילי נוביק (שוכבת מאחוריה) היא מעצבת אופנה. הבעלים שלהן

אינם מסתפקים בשמירה האישית של הנשים. הם קראו לעזרתם גם את החותן והחותנת, הורי שתי היפהפיות. רוב המתרחצות חיפשו את השקט והשלווה על חוף הים.